No. 1014 Zaterdag 30 Mei 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 29 Mei.

CURAÇAO.

Onder bovenstaanden titel komen in verschillende hollandsche bladen sensatieberichten voor over onze kolonie, berichten, blijkbaar met een leelijke tendenz, via New-York de wereld ingezonden. In de Mail-editie van *Het Vaderland* No. 18 vonden wij die praatjes het volledigst medegedeeld en het best weersproken, daarom zullen wij het geheele artikel CURAÇAO uit *Het Vaderland* lichten en het hier overdrukken om er ten slotte onze bemerkingen aan toe te voegen.

„Via New-York ontving „De Telegraaf" en ontving ook de Brusselsche „Petit Bleu" alarmeerende berichten betreffende Curaçao; de armoede is groot en alle vee omgekomen van honger en koude (?). Het land is verlaten, geld om putten te boren ontbreekt. Gebrek aan drinkwater bedreigt de bevolking. Men wil een beroep doen op den weldadigheidszin der Vereenigde Staten."

Het bericht is klaarblijkelijk overdreven. Op de „barre rots onder een koperen hemel" zal nog wel niet alle vee gestorven zijn, zal het althans niet omgekomen zijn van *koude*.

Maar dat er groot gebrek aan water is, dit is lang niet onwaarschijnlijk. Men gaart en spaart op Curaçao den schaars gevallen regen niet, aan irrigatie wordt er weinig gedaan; het water stroomt weer af naar zee. Dat *moet* droogte geven.

En het is denkbaar, dat men ginds niet in de eerste plaats aan Nederland, dat men aan de Vereenigde Staten denkt, als het er op aankomt hulp te vragen. Want wat hebben wij voor de welvaart der kolonie gedaan? En zien de Curaçaoënaars niet in de buurt, op Porto Rico bijv., hoe spoedig een land van kwijnende tot bloeiende welvaart kan komen, als er maar eenmaal de vlag waait met de stars and stripes?

Vergeten wij niet, dat in Spanje's wanbeheer over de groote Antillen de Vereenigde Staten aanleiding vonden tot den oorlog. En dat de ligging m. n. van Curaçao voor een groote Mogendheid iets waard is, vlak bij Venezuela en dicht bij een eventueel Nicaragua- of Panama-kanaal.

Daar komt nog meer bij. Het is bekend, dat Curaçao voor millioenen bevat aan fosfaat, maar dat de groote fosfaatmijn op Santa Barbara in handen is van den Engelschman Godden, die weigert de exploitatie te hervatten, maar het schijnt, om een familie van het eiland, die mede-eigendom heeft aan de mijn, maar aan hem door een voor haar ongunstig contract gebonden is, voor een schijntje tot afstand van haar rechten aan hem te dwingen.

Nu stellen — volgens het New-Yorksche telegram — de koloniale bladen de Nederlandsche Regeering aansprakelijk voor dezen toestand.

Dit bericht kan juist zijn, want die bladen zouden niet geheel ongelijk hebben.

Curaçao heeft dringend behoefte aan een mijnwet, die den rijken Engelschman dwingt tot het heropenen van dien belangrijken tak van volksinkomsten, of anders uit zijn eigendom hem outzet.

De „New-York Times" schijnt thans een commissie naar het eiland te willen zenden, om ter plaatse den toestand te onderzoeken.

Dat kan — men ontveinze het zich niet — het begin worden van een perscampagne in de Vereenigde Staten tegen ons West-Indisch koloniaal bezit, zooals niet ongaarne de Straits-bladen hun kolommen openstellen voor aanvallen op ons koloniaal beheer in de Oost. Het New-Yorksche blad moet reeds verklaard hebben, dat elke Mogendheid, behalve Nederland, reeds lang zelve tot exploitatie der Santa Barbara-mijn ten algemeenen bate zou zijn overgegaan.

Het is mogelijk, dat al deze berichten schromelijk overdreven zijn.

Maar het is ook mogelijk, dat zij in hoofdzaak juist zijn. Wat van de omstandigheden op Curaçao bekend is, maakt dit laatste niet onwaarschijnlijk.

Nu is men aan het Plein voor de nooden van de West niet onverschillig. Prof. Went zal niet vergeefs de Antillen hebben afgereisd.

Maar het worde niet vergeten, dat er eenige haast is bij het werk, dat Curaçao uit haar verval zal trachten op te heffen.

Het is begrijpelijk, dat de Regeering wacht op de terugkomst van den heer Van Kol, die uit eigen ingenieursoogen kan zien, wat er hapert en wat er kan worden verricht.

Maar men mag thans toch dit van haar vragen, dat het Nederlandsche volk en zijn Vertegenwoordiging door haar en niet enkel door de pers over den huidigen toestand van Curaçao worden ingelicht.

En iets uitvoerigers dan in het heden ons verstrekte communiqué geschiedde.

Daarin wordt verklaard, dat aan het Departement van Koloniën van zóó nijpenden nood, als waarvan de berichten willen doen gelooven, niets bekend is.

Wij wachten de mededeeling wat er dan wèl bekend is. De Regeering winne inlichtingen in te Willemstad?

Daarin wordt voorts betoogd, dat op wettelijke regeling de ontginning der Santa Barbara-mijn niet behoeft te wachten, daar immers de Gouverneur van Curaçao in last heeft te trachten de bij deze ontginning betrokken tegenstrijdige belangen te verzoenen.

Men zou wenschen te weten in hoeverre de heer De Jong van Beek en Donk hierin is geslaagd. Want volgens het jongste nieuws zouden juist zijn pogingen mislukt zijn.

Curaçao is de minst belangrijke en de minst bloeiende van onze koloniën.

Reden te meer om geen poging onaangewend te laten, die haar welvaart kan brengen op hooger peil.

Omtrent de treurige berichten, die volgens de Brusselsche „Petit Bleu" uit Curaçao ontvangen zouden zijn, is ter bevoegde plaatse hier ter stede om inlichtingen verzocht. Uit de daar ontvangen mededeelingen bleek het volgende:

Dat er op het eiland meermalen droogte heerscht, is een algemeen bekend feit, maar dat de toestand zóó ontzettend zou zijn, als in bedoeld bericht is geschetst, hiervan is bij het opperbestuur hier te lande niets bekend.

Overigens was en blijft de aandacht der Regeering op de moeilijkheden betreffende de plantage Santa Bar-

Feuilleton.

EERLIJK.

Terwijl het in de straten der groote stad donker begon te worden, verliet een ongeveer zes-en-dertigjarig man den winkel van een uitdrager. Zijn kleeding, hoewel oud en versleten, was zindelijk en netjes. Het was hem in alles aan te zien, dat hij betere dagen gekend had.

Plotseling bevond hij zich voor het raam van een bankierskantoor. Hij kon een huivering niet onderdrukken, toen hij de bontgekeurde banknoten van verschillende landen, de aandeelen en fonkelende goudstukken beschouwde, die in mandjes ten toon gesteld lagen. Met een handvol van deze stukken zou aan al zijn armoede en ellende een einde gekomen zijn!

Terwijl Kostling's blikken begeerig aan de rijkdommen bleven hangen, liep achter hem heen en weer een hoog-opgeschoten man met een kostbaren pels aan ongeduldig heen en weer. Meermalen toonde hij neiging het bankierskantoor binnen te gaan, maar telkens keerde hij terug. Besluiteloos ging hij naast Kostling voor het venster staan en beschouwde hem een wijle met onderzoekenden blik. Eindelijk scheen hij tot handelen besloten.

„Mijnheer, zoudt u mij een kleinen dienst willen bewijzen?" vroeg hij zijn buurman.

Kostling keek op. „Als het in mijn vermogen ligt, heel graag," gaf hij ten antwoord.

De vreemdeling liep een paar stappen met hem op en haalde toen een klein pakje te voorschijn, dat hij zorgvuldig in een krant wikkelde: „Wilt u zoo goed zijn, dit mijnheer Barrot persoonlijk te overhandigen?"

„U bedoelt den chef van dit bankiershuis?"

„Ja."

„Waarom gaat u zelf niet binnen?" vroeg Kostling, wien het verzoek van den vreemdeling wel ietwat zonderling voorkwam.

„Ik word hiervan weerhouden door beweegredenen, die zoo aanstonds maar niet te noemen zijn."

„Nu goed, ik zal het doen," besloot Kostling.

„Ik dank u," antwoordde de ander en gaf hem het pakje, maar ik verzoek u, het den chef zelf te geven."

Kostling voelde een rijksdaalder in zijn hand glijden. Hij gaf het geld terug, het kwam hem als een „fooi" voor en het zou de eerste maal in zijn leven zijn, dat hij zoo iets aannam.

„Het zou mij spijten, als u die kleinigheid afwees," zei de ander, „misschien hebt gij kinderen, voor wie gij een aardigheid kunt koopen."

Kostling liet zich overhalen en stak het geldstuk in den zak.

Het kostte hem moeite den chef zelf te spreken te krijgen, daar men meende, dat hij met het een of ander verzoek kwam.

„Ik heb den chef alleen iets te overhandigen," zei hij, „en zal hem geen oogenblik ophouden."

Dit woord, op mannelijken toon gesproken, miste zijn uitwerking niet en een oogenblik later stond hij op het privaat bureau van den chef, waar slechts de voornaamste klanten toegang kregen. Hij wachtte, tot de chef opkeek.

„Ik heb een opdracht, mijnheer, u dit persoonlijk te overhandigen," zei hij en reikte het pakje over.

Het bureau bevond zich aan de straat.

Terwijl Kostling het pakje overreikte, meende hij den vreemdeling naar binnen te zien kijken, toen verdween deze.

Hij wilde weer weggaan, om niet den schijn op zich te laden, dat hij op een fooi wachtte.

„Wie heeft u gezonden?" vroeg de bankier hem tegenhoudend.

„Dat weet ik niet," gaf Kostling ten antwoord.

„Gij weet niet, wie u zond," riep hij verrast uit, den bode nauwkeuriger opnemend. „Hoe zit dat in elkaar?"

„Een vreemde heer sprak mij aan, toen ik buiten voor uw raam stond," verklaarde Kostling. „Hij verzocht mij u dit pakje persoonlijk te overhandigen, meer weet ik niet."

De bankier wierp een wantrouwigen blik op Kostling's kleeding, bekeek het pakje van alle zijden en gaf het hem toen met een haast, alsof hij vreesde, dat het dynamiet was, terug met de woorden:

„Het kan wel zijn, zooals gij zegt, ik ken u niet, maar," voegde hij er koel aan toe, „het is bij ons beginsel anonyme zendingen niet aan te nemen. Ik verzoek u dus het pakje weer mee te nemen."

Daar de bankier weer aan zijn werk ging zonder zich verder om Kostling te bekommeren, verliet deze het bureau en stond weldra weer met het pakje in de hand op straat. Hij zocht en keek in alle straten in den omtrek, doch de vreemdeling was niet te zien. Eindelijk besloot hij het pakje mee te nemen naar huis en zijn vrouw er over te raadplegen.

Toen hij thuis kwam op zijn zolderkamer, legde hij het geld voor het verkochte pand op tafel.

„Maar drie gulden?" riep zijn vrouw onaangenaam verrast uit.

„Ja, gelukkig dat ik mijn trots heb weten te onderdrukken en een rijksdaalder aannam voor een dienst, dien mij iemand vroeg."

bara gevestigd, zooals de Minister van Koloniën trouwens reeds in zijn memorie van antwoord op het voorloopig verslag der begrooting voor Curaçao, dienstjaar 1903, heeft te kennen gegeven.

Daarin toch verklaarde de Minister, dat met de oplossing van de moeilijkheden betreffende de plantage Santa Barbara niet op het tot stand komen eener mijnregeling behoeft gewacht te worden; niet omdat het bestuur wettelijke middelen ten dienste staan om tot hervatting van de ontginning der aldaar aanwezige phosphaatlagen te dwingen, doch omdat de moeilijkheden grootendeels voortvloeien uit oneenigheid tusschen hen, die bij de exploitatie der phosphorzure kalk op die plantage belang hebben.

Aan den gouverneur van Curaçao is dan ook opgedragen pogingen in het werk te stellen om te trachten een regeling tot stand te brengen, die de tegenstrijdige belangen zal verzoenen en een verdere ontginning der phosphaatlagen zal mogelijk maken.

De Min. kon in December mededeelen, dat de gouverneur van Curaçao deze zaak krachtig zal bevorderen."

Tot zoover *Het Vaderland*.

Werkelijk is de armoede groot op Curaçao. In dit woord ligt niets onwaars noch overdrevens. En toch zal men hierdoor in Holland nog geen zuiver idée krijgen over onzen toestand. Want men mag niet meenen, dat armoede eerst dit jaar op Curaçao gekomen is, als bij ongeluk, door droogte en stilstand van zaken; neen, armoede schijnt een blijvende eigenschap te wezen voor het meerendeel der buitenbevolking van onze kolonie. Regent het eens overvloedig en komt er een goed oogstjaar, dan leven die arme lieden een paar maanden onbezorgd, want zij hebben voedsel, maïsmeel, en het langen tijd ontbroken water om hun dorst te lesschen en hun beesten in 't leven te houden. Want buiten heeft bijna een, ieder zijn kippen en geiten, die geheel zijn bezitting uitmaken. Door die paar eieren en dat weinigje melk te verkoopen, moeten de meesten in hun levensonderhoud voorzien. Groote verdiensten worden natuurlijk niet gemaakt, met een paar centen wordt een geheele familie onderhouden. Wat Prof. Went op Saba vernam, dat men daar van 7½ cent per dag moet leven, had hij ook hier kunnen hooren. Des ochtends een weinig zwarte koffie en een klontje ruwe, bruine suiker, een stukje brood of een paar biscuitjes, des middags wat maïsbrei en als er nog iets over is, des avonds nog wat, is alles wat het meerendeel noodig heeft. En als dit er maar is, zullen zij niet licht klagen. In dezen armoedigen staat leven zij tevreden en gelukkig. In het rapport van Prof. Went heeft men ook kunnen lezen, wat de mannelijke leden van een dergelijke familie op de plantages verdienen, maar die paar gulden, als ze al heel thuis komen, worden spoedig klein gemaakt aan kleeren en schoenen. Zij die geregeld werk hebben in de stad, of op de plantages worden echter niet tot de *arme* bevolking gerekend, want ofschoon zij het ook niet te breed hebben en volstrekt geen weelde kennen, behooren zij buiten toch tot de voornaamste lieden hunner gemeente. Maar de echte arme leeft alleen van zijn kippen en geiten; van tijd tot tijd als iets geheel buitengewoons, vindt de man een weinig werk, wat nog slecht betaald wordt, maar overigens moet hij maar zien. hoe door het leven te komen. *Hun armoede is blijvende toestand.* Voor al deze lieden is er geen verdienste bij gebrek aan werk in de mijnen, bij den handel, op de plantages, of door industrie. In den regentijd zoeken zij werk op het land, maar na twee–, driemaal vruchteloos geplant te hebben, zijn zij ten slotte nog armer, dan toen zij begonnen; ook de plantmaïs werd nu verloren. En daarom stijgt die armoede, waaraan zij gewend waren, tot het uiterste en eerst dan wordt zij door den vreemdeling opgemerkt, eerst dan wordt er gezegd: „de armoede is groot op Curaçao." Het arme volk heeft noch te eten noch te drinken, hun beesten, kippen en geiten, moeten zij verkoopen, alle verdiensten houden op en zij lijden werkelijk ellende en gebrek.

De weldadigheid, ofschoon die niet bij de V. S. wordt ingeroepen, kan hieraan wel een oogenblik verlichting schenken, maar zal haar liefdevolle hand slechts kunnen uitsteken *bij uitersten nood zooals nu*. In den algemeen armoedigen toestand kan zij geen verandering brengen. Alleen door heropening der mijnen, opleving van handel en industrie, en door landbouw vruchtdragend te maken, kan hieraan een einde komen. EN DIT IS ALLEEN MOGELIJK DOOR BUITENGEWONE HULP DER REGEERING.

Maar waarom zou Nederland dit niet kunnen doen? Het Moederland *wil* ons helpen, want daarom zond Het verleden jaar een commissie uit om onze economische toestanden te bestudeeren, want daarom spoorde Het den Gouverneur aan alles in het werk te stellen om de phosphaatmijnen weer geopend te krijgen. De belangstelling in onze kolonie wordt steeds grooter en voortdurend verlangt men nieuwe inlichtingen om afdoende te helpen, wij hebben als het ware reeds een belofte ontvangen, dat men ons spoedig helpen zal.

Het Moederland *kan* ons helpen, want die weinige millioenen, die noodig mochten zijn om onze kolonie ter hulp te komen om de haven te verbeteren, ons overvloedig water te verschaffen en een levensvatbare industrie hier te vestigen, zullen gemakkelijk gevonden worden.

Het is een LEUGEN, dat wij slechts hulp verwachten bij Amerika. Er moge *vroeger* al eens hier en daar gemompeld: zijn „Als Nederland zijn koloniën niet kan onderhouden, laat Het ze dan verkoopen;" *thans* hoort men dergelijke onvaderlandslievende uitdrukkingen niet. Wij zitten hier ook te dicht bij de zoogenaamde „vrijgemaakte" eilanden om naar de stars en stripes te verlangen; er zou bij ons ook wel eens een streep door de rekening kunnen komen.

Maar wat is dat voor een vreemde overgang! Eerst wordt slechts beweerd, dat wij reikhalzend uitzien naar de WELDADIGHEID der V. S., en nu schijnt het, als of die weldadige amerikaansche liefde niet komen kan, tenzij over onze eilanden de vlag waaie met de stars en stripes! Dit is tendenz.

Ook meene men niet, dat al onze hoop alleen gevestigd is op de heropening der phosphaatmijnen. Zij zullen zeker een groot voordeel opleveren aan de kolonie en haar bevolking; dit zal ons ongetwijfeld kracht geven om eerder over het doode punt heen te komen. Maar blijvende welvaart komt daardoor niet in de kolonie. De verdiensten zullen niet algemeen zijn, noch standvastig; die mijn raakt ook eens uitgeput. Wat wij noodig hebben, is een blijvende verbetering van onzen toestand. Nederland moet ons zoo spoedig mogelijk helpen, opdat de scheepvaart en daardoor ook de handel toeneme en de landbouw rentegevend worde; er moet een flinke industrie gezocht worden voor Curaçao. Eerst hierdoor kan de armoedige *toestand* verholpen worde.

En zulk een krachtdadigen bijstand verwachten wij met vertrouwen van ons Moederland.

Onze haven moet verbeterd worden om gereed te zijn bij de opening van het Panama-kanaal. Er moet onderzocht worden, of het niet mogelijk is den invoer te bevorderen door vermindering van belasting op den invoer en door minder drukkende lasten op de scheepvaart. Water, veel water is er noodig zoowel voor den handel als den landbouw. Eindelijk moet de hoedenindustrie weer opgewerkt worden. Dit alles is wijd en breed besproken en beschreven, bevoegde personen moeten het nu bestudeeren, om te zien, waarin en hoe ons hulp kan worden gebracht. Maar, dat men niet talme en spoedig handelend optrede.

Wat de overdreven berichten aangaat: „Alle vee is omgekomen van honger en koude. Het land is verlaten," deze weerspreken zich zelven. De jonge beesten sterven alleen van koude in den regentijd, maar dan is er geen gebrek aan voedsel. Honger en koude gaan hier niet samen.

En als het land verlaten is, kan ook niemand een beroep doen op den weldadigheidszin der V. S.

„Geld om putten te boren ontbreekt;" bij ons, ja, niet in het Moederland, dat spoedig hulp zal zenden.

Nogmaals verklaren wij, dat wij dergelijke tendenz–berichten geenszins ondersteunen, maar integendeel daarin een gelegenheid zien om luide te verkondigen, dat wij evenals onze collega *De Vrijmoedige* het volste vertrouwen hebben in de hollandsche Regeering, onder wier vreedzaam beleid wij met heeler harte hopen, dat onze arme kolonie spoedig weer tot bloei zal gebracht worden, ook al moest tot onze teleurstelling de St. Babara mijn gesloten blijven; wat, helaas, volgens de hier loopende geruchten vooreerst nog het geval zal zijn, daar de bemoeiingen van den Gouverneur wederom zonder gevolg bleven. Geen enkel koloniaal blad stelt der Ned. Regeering aansprakelijk voor dezen toestand, maar wel hopen velen met ons, dat de nieuwe mijnwet ook tot Curaçao zal worden uitgestrekt.

Onverklaarbaar.

De heer R. VILLAVICENCIO is bij Gouvernements-beschikking van 20 Mei 1903 benoemd tot vakonderwijzer in de Spaansche taal aan de Wilhelmina- en Hendrik–scholen.

Op die benoeming slaat en sluit het woord *onverklaarbaar*, boven dit artikel.

Geneesheer van beroep, oud–Rector magnificus van de hoogeschool te Caracas, Lid van eenige geleerde bui-

---

Hierover door zijn vrouw verder ondervraagd, verhaalde hij haar de geheele zaak en besloot het pakje voor den dag te halen.

„Het beste zal zijn het bij de politie te brengen," zei hij.

„Ik zou het eerst openmaken, dan weet je misschien in eens, wie het je gegeven heeft."

„Daar hebt ge gelijk in," zei Kostling, en aanstonds werd hieraan gevolg gegeven.

De krant werd eerst verwijderd en toen een omslag van wit papier losgemaakt; een kreet van verrassing ontsnapte beider lippen. Kostling beefde bij hetgeen hij zag. Het was een pak bankpapier, wel niet dik, maar uit enkel bankjes van duizend bestaande.

Langen tijd stonden beiden zwijgend op het onooglijk, maar kostbare pakje te staren. Toen verbrak de vrouw het zwijgen en zei: „Je zei daar straks, dat de vreemdeling je door God gezonden was."

Hij begreep wat ze bedoelde, hij had het echter met het oog op den rijksdaalder gezegd.

„Marie, we mogen het geld in geen geval houden; als de bankier geweten had, wat er inzat, had hij het pakje wel aangenomen."

Kostling stond weer voor de bankinrichting, doch met geheel andere gevoelens dan den avond te voren. Hij voelde nog eens naar het geld op zijn borst, toen trad hij het kantoor binnen. Hij stond weer in de kamer van den millioennair. Deze las een brief, dien de ochtendpost gebracht had, en was zoo in de lectuur verdiept, dat hij het binnenkomen van den bezoeker niet eens merkte. Hij las den brief nog eens over, wat anders zijn gewoonte niet was. De inhoud luidde:

WelEdele Heer!

De naam van den ondergeteekende zal bij u nog in treurige herinnering zijn. Voor vijftien jaren was ik op uw kantoor aangesteld. Ik misbruikte het vertrouwen, dat u in mij gesteld had, en maakte mij aan diefstal en vervalsching schuldig. Toen dit ontdekt werd, vluchtte ik naar Amerika. Daar heb ik hard gewerkt voor mijn dagelijksch brood, in onbeschrijfelijk lijden en groote ontberingen mijn vergrijp geboet. Toen werd het geluk mij gunstig, zoodat ik in de gelegenheid was mijn oude vaderland weer op te zoeken en u mijn schuld te voldoen, welke met interest op interest tot f 30,000 is aangegroeid. Eerst wilde ik u persoonlijk het bedrag brengen, doch schaamte hield mij op het laatste oogenblik terug. Daarom nam ik een vreemdeling in vertrouwen en liet u door hem het geld overbrengen en hoop nu, dat u deze handelwijze als een voldoening zult beschouwen voor onrecht, dat ik altijd nog betreur.

Julius Lüders

Een licht kuchen deed den bankier het hoofd omwenden. „Ah," riep hij bij het zien van zijn bezoeker verrast uit, „als ik mij niet vergis, waart u gisteren avond ook hier."

„Ja mijnheer," antwoordde Kostling. „Ik kom nog eenmaal met het pakje, dat u gisteren weigerdet. Daar ik den vreemdeling niet meer zag, heb ik het thuis geopend en ben nu overtuigd, dat u het wel zult aannemen. Als 't u belieft, mijnheer, wees zoo goed het bedrag na te tellen, 30,000 gulden."

Hij gaf het pakje aan den bankier, deze wierp een eigenaardigen blik op Kostling, telde bedaard het geld na en zei:

„Het is in orde, ik dank u."

Kostling stond een oogenblik verslagen, heimelijk had hij zoo gehoopt, dat deze zaak hem redding in zijn bedroefde omstandigheden zou brengen. Maar er op zinspelen zou bedelarij zijn, beleefd boog hij en verliet het kantoor.

De bankier Barrot was er de man niet naar, om Korstling's eerlijke handelwijze niet op haar volle waarde te schatten. Zijn uiterlijk had hem bewezen, dat hij met een armen kerel te doen had, en hij wist, dat het in diens macht gestaan had het geld te behouden zonder dat er ooit iemand achter was gekomen. Zooveel eerlijkheid bij zoo groote verzoeking was on betaalbaar in een inrichting als de zijne. Aanstonds gaf hij een zijner ondergeschikten last Kostling te volgen en te onderzoeken waar hij woonde. Des middags trad de bankier zelf bij Kostling binnen. De armoede, die er in het huishouden blijkbaar heerschte, vermeerderde zijn achting voor Kosting's eerlijkheid. De bankier liet zich verhalen, hoe Kostling in dien toestand gekomen was en vernam dat deze na jaren op een handelskantoor geweest te zijn, door een familielid, een schoonzoon van een der firmanten, op zij was gedrongen en na vijftien–jarigen trouwen dienst broodeloos op straat stond.

„Het treft zeer gelukkig, mijnheer Kostling," zei de bankier, „dat ge koopman zijt. Sinds eenigen tijd is op mijn kantoor de betrekking van eersten kassier vacant, daar ik niemand vond, wien ik dezen post van vertrouwen durfde opdragen. Wilt gij mijn eerste kassier worden, dan zijn wij beiden geholpen en u kunt zich van af heden op een salaris van f 4000 per jaar als aangesteld beschouwen."

Kostling wist niet wat hem overkwam. Hij kon in het eerste oogenblik geen antwoord geven.

„Dat is dus afgesproken," zei hij lachend. „Natuurlijk begint ge uw kassiersbetrekking met u zelf een som uit te betalen — neen, het is geen geschenk, maar een voorschot — een som, zeg ik, om u naar behooren in te richten. Laat u dus spoedig zien, mijnheer Kostling, tot ziens!"

Toen hij zijn patroon had uitgelaten en weer in de kamer kwam, zei zijn vrouw onder tranen van vreugde: „Gij had gelijk: eerlijk duurt het langst!"

tenlandsche genootschappen, wordt Dr. Villavicencio met eere genoemd onder de eerste mannen van wetenschap in zijn vaderland, Venezuela, maar volgt daaruit dat hij bijzondere geschiktheid bezit voor het geven van gewoon en meer uitgebreid lager onderwijs?

Weliswaar staat de Doctor aan het hoofd van het „Colegio Baralt" maar tusschen de Venezolaansche methode van onderwijs en de Nederlandsche ligt een klove, zoo breed, dat een bejaard man als de Doktor, hoe hoog begaafd en veelzijdig ontwikkeld, niet in staat mag geacht worden, die te overbruggen.

Nochtans geldt zijn benoeming de vervulling eener vacature aan geheel op Hollandsche leest geschoeide scholen.

Daarenboven is de tot Lager Onderwijzer benoemde Hoogleeraar een uitgeweken Venezolaan. Het is genoeg dit te weten, om te begrijpen, dat de tegenwoordige Venezolaansche Regeering hem alles behalve als een vriend beschouwt. Zal nu zijn benoeming geen ontevredenheid verwekken te Caracas? Om onze eigen belangen niet te schaden is het raadzaam voorzichtig te zijn met onze prikkelbare naburen. En als voorzichtigheid *vooruitzien* is, dan ontbreekt er iets aan het beleid der Regeering, die zich tot deze benoeming leende.

Maar dit alles is slechts de inleiding tot de *onverklaarbaarheid* dier benoeming. Het stelt in het licht, wie benoemd werd. Aan de achtenswaardigheid van den heer Villavicencio kan dit natuurlijk geen afbreuk doen en voor ons doel was het noodzakelijk.

Er had zich namelijk voor dezelfde betrekking, nog een ander sollicitant aangemeld. Deze was een inboorling, een zoon van Curaçao met zulk een benijdenswaardige kennis van het Spaansch, dat tijdens zijn werkzaamheid als onderwijzer te Caracas de heer Francisco Pimentel, Lid der Spaansche Academie, in een dagblad eenige hoogst waardeerende regelen aan hem wijdde, welke, als wij ons niet vergissen, door het *Diario del Comercio* alhier overgenomen werden.

Daarin werd o. a. gezegd: „deze kundige man werd geboren om te onderwijzen."

Het is waar, deze mededinger van den Heer Villavicencio is nooit dokter in de medicijnen geweest; ook weten wij niet, dat hij Lid is van eenig buitenlandsch geleerd genootschap; aan geen enkele hoogeschool bekleedde hij ooit den rang van Rector magnificus, al kent hij zelfs meer Latijn dan voor een grondige kennis der Spaansche taal noodig is; — maar daar staat veel tegenover, dat bij een benoeming voor gewoon of meer uitgebreid lager onderwijs zwaarder weegt, als men maar de moeite van het wegen wil doen.

Op de eerste plaats is de *niet* benoemde een onderdaan van Koningin Wilhelmina. Verder heeft hij niet zooals de Doctor op vertoon van een overigens eerbiedwekkende hoeveelheid bewijsstukken van geleerdheid, de bevoegdheid tot het geven van onderwijs verkregen, maar op een wijze, welke die bevoegdheid veel beter waarborgt, n. m. l. door op dit eiland, ten overstaan der jaarlijks door het Gouvernement benoemde Commissie, examen af te leggen.

Voorts is hij jarenlang in de kolonie werkzaam geweest aan een op Hollandsche leest geschoeide school voor gewoon en meer uitgebreid lager onderwijs. Eindelijk is hij, evenzeer als de benoemde, van onbesproken levensgedrag en staan hem de beste getuigschriften ten dienste.

Waarom is hij dan niet benoemd? Waarom werd hij weggeduwd en de vreemdeling ópgetrokken? Waarom moest de man van de praktijk, die een Curaçaonaar is, worden achtergesteld bij den Venezolaan, die geen man van het vak is? Waarom moest het landskind met een nul op het rekest worden afgescheept en de landspenningen in den zak van den uitlander worden gespeeld?

Daar deze vragen evenveel onoplosbare raadsels voor ons zijn, noemen wij de benoeming van den heer Villavicencio, *onverklaarbaar*.

Men begrijpt, welk een pijnlijken indruk dit smadelijk achterstellen van den Curaçaonaar bij een vreemdeling algemeen maakt in kringen, waar men de liefde tot het Moederland uit een princiep van gezond regeeringsbeleid, niet op zulk een onuitstaanbare proef moest stellen.

Wij hoorden reeds de schampere opmerking, dat het wel mooi en goed is de rechterhand zegenend op te heffen over onze koloniën onder het prevelen van heilbeloften, die nog daden moeten worden, maar dat men dan den werkelijken zegen, welkemen over het hoofd van een Curaçaonaar metterdaad kan uitstorten, niet met de linkerhand moet neergoochelen op den vreemdeling.

Is het niet zoo?

Wat baat het te roepen: steek de handen uit den mouw; toon, wat gij kunt; help u zelf en Nederland zal helpen, waar uwe krachten te kort schieten — indien men staande voor een concreet geval van uit den mouw gestoken handen, voor een tastbaar bewijs van *kunnen* — de rechten van den ingezetene miskent om een vreemdeling te begunstigen.

Na allerlei opofferingen, na volhardenden arbeid en onverdroten inspanning ziet een werkzaam burger eindelijk de kans schoon om het kapitaal zijner kennis en kundigheden te beleggen tegen een matige maar zekere rente in den vorm van een vast salaris uitbetaald door het Gouvernement, hoe verbitterend en ontmoedigend moet dan zijn teleurstelling zijn, als het Bestuur zelf den vreemdeling aan het werk zet om den landzaat het gras voor de voeten weg te maaien.

Het spijt ons in de ziel dat wij van deze onverklaarbare benoeming nog geen officieele zekerheid hadden, den avond der publieke besprekingen met den Heer van Kol; wij zouden anders dien Geachten Afgevaardigde alle mogelijke inlichtingen over het onverklaarbare dezer benoeming hebben verstrekt. Want het geldt hier een algemeen belang: het belang van het moederland, dat zeker slecht gediend wordt door benoemingen, die bij zijn onderdanen in de Koloniën een geest van ontevredenheid kweeken; het belang ook van de Kolonie, welker ingezetenen evenveel recht hebben als wie dan ook en zeker grooter recht dan een vreemdeling, om benoemd te worden tot betrekkingen, waarvoor zij de noodige en vereischte geschiktheid getoond hebben.

Ten slotte leggen wij hier de verklaring af, dat wij dit stuk hebben geschreven met volle goedkeuring van den bij deze onverklaarbare benoeming gepasseerden Inwoner dezer Kolonie.

F. J. A. VAN DEN DONK, *Pr.*

Curaçao, 28 Mei 1903.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Officieele berichten.

Uit Caracas heeft de Gouverneur een telegram ontvangen, dat de havens van Coro, Guanta, Sucre, Guira, Caño Colorado en Bolivar van af den 6n. Juni a. s. tijdelijk voor de scheepvaart van de Antillen gesloten zijn.

*
* *

Bij Koninklijk besluit is de heer J. MOLLER, met ingang van den eersten Maandag na den dag, waarop dat besluit in afschrift door den Gouverneur van Curaçao zal zijn ontvangen, benoemd tot lid van den Kolonialen Raad.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking:

zijn de Heeren J. L. TH. HELDEWIER VIGNON, J. BOER, leden van den Kolonialen Raad, met den Administrateur van financiën in commissie benoemd, ten einde de bezwaren, die door de betrokkenen tegen aanslag voor de weerbaarheid over 1903 worden uitgebracht, te onderzoeken en daarover te beslissen.

is de Heer J. H. J. HAMELBERG, Postdirecteur, met ingang van den dag van zijn vertrek naar Caracas (Venezuela), ten einde aldaar als tijdelijk Nederl. Zaakgelastigde op te treden, tijdelijk ontheven van de waarneming der functiën van Gouvernements-Secretaris en Ambtenaar van den Burgerlijken Stand.

is de heer Mr. C. S. GORSIRA, griffier bij het Hof van Justitie alhier, tijdelijk belast met de functiën van Gouvernements-secretaris en Ambtenaar van den Burgerlijken Stand.

is de Heer L. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT, 2e. commies ten parkette van den Procureur-Generaal, Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het kantongerecht alhier, tijdelijk belast met de functiën van griffier bij voormeld Hof.

is de Heer W. F. K. FUHRING tijdelijk belast met de functiën van Ambtenaar van het Openbaar Ministerie voormeld.

is den heer W. C. J. VAN LEEUWEN benoemd tot lid van de commissie tot het afnemen in 1903 der examen, op zijn verzoek, eervol ontslag als zoodanig verleend.

is Mejuffrouw A. C. BAKHOVEN, leerares aan de Wilhelminaschool alhier, benoemd tot lid van voornoemde commissie.

is de heer F. BARTELINK, met den dag van zijn vertrek uit de kolonie, eervol ontheven van de waarneming der functiën van tijdelijk lid van den Raad van Bestuur.

H. H. Van Kol.

Men schrijft ons uit Bonaire: „Op Donderdag 7 Mei 's morgens 10 uur vernam men op Rincon, dat de heeren SELHORST en VAN KOL, op de terugreis der bovenwindsche eilanden, hier bij Slagbaai aan land waren gekomen. Spoedig verschenen de verwachte reizigers zelf op Rincon en werden vriendelijk in de pastorie door Pastoor SCHEFFERS ontvangen. Na de noodige ververschingen gebruikt te hebben, begon de heer VAN KOL zijn zending en begon zeer nauwkeurig inlichtingen te vragen omtrent den toestand der bevolking. De districtmeester E. WOUT werd spoedig ontboden en zeer uitvoerig ondervraagd. Van Kol noteerde het sterftecijfer van 't laatste halfjaar, vergeleek dit met vroegere jaren, bezocht de scholen en trad een hutje binnen, waar hij zoozeer getroffen scheen door het gebrek en de nijpende armoede, dat hij een flinke gift achterliet. Ook zond hij 3 vaten beschuit voor de armen. Daarna werd hij met den heer SELHORST weggebracht naar Kralendijk, doch bij FONTEIN kwam de Gezaghebber, die inmiddels van hun komst was ingelicht, hen reeds tegemoet en geleidde hen verder. Op Bonaire heeft de heer VAN KOL een goeden indruk gemaakt."

Den volgenden dag 8 Mei was de reiziger reeds op Curaçao en zette hier zijn onderzoekingstocht en studiereis voort, sprak met verschillende lieden, vroeg naar alles, bezocht de voornaamste plantages, de scholen, de hospitalen, het gekken- en melaatschenhuis en toonde zich overal vol belangstelling en een goed opmerker. Woensdagavond 13 Mei reisde hij met de paket „Gouv. v. d. Brandhof" naar Aruba, kwam Donderdagmorgen vroeg binnen, stapte af bij den Gezaghebber en ging met hem naar de mijnen van Miralamar en Balasi. Des avonds 6 uur keerde hij weer terug en besteedde den avond om zijn korte aanteekeningen uit te werken, ging den volgenden morgen naar Ranchoe om het visscherijbedrijf na te gaan en bezocht daarna de openbare en bijzondere school. Toen is hij vertrokken naar Ceroe Colorado waar de paket hem tegen 4 uur in den namiddag kwam halen en naar Westpunt bracht. De reis was bijzonder voorspoedig; reeds den volgenden morgen werd daar geland en Zaterdagavond was de heer VAN KOL weder hier in de stad.

Hoe de zoutwinning op Curacao bevorderd wordt.

Onze lezers kennen dit opschrift en de ontmoedigende berichten, die wij verleden jaar onder dit hoofd in No. 985 van ons blad mededeelden. Onbegrijpelijk, maar opnieuw is hetzelfde geschied. Opnieuw is aan de firma Heldewier Vignon & Sons de vergunning om hun brik „*Curaçao*" van de St. Martha-baai regelrecht naar New-York te laten vertrekken geweigerd, op straffe van verlies der vrijstellingen als paketschip. Om van deze voordeelen niet beroofd te worden, was de Curaçao verplicht den geheelen nacht van Vrijdag 15 Mei zout te laden om den tijd terug te winnen, welke verloren zou worden bij het in- en uitvaren onzer haven. Zoodoende kon de brik Zondag 17 Mei om 7 uur binnenloopen om tegen 8 uur weer te vertrekken; natuurlijk moest het in- en uitloodsen, plus andere onkosten weer betaald worden. Bestaat er nu geen BETER middel om onze zoutwinning te bevorderen? Zoodra de schoener *G. B. Lockhart* geschrapt was als paket, heeft hij ook Turks island aangedaan om zout in te nemen en een nieuwe concurrentie voor ons zout was daarvan het gevolg en er was weer een concurrent minder voor de stoombooten, wat het goedkooper vervoer der levensmiddelen betreft; want het verlies der rechten moet op de vracht verhaald worden.

Zou het dan zoo geheel onmogelijk zijn een titel te vinden om dezen schoener vrij te stellen van havenrechten zonder dat hij na zout ingenomen te hebben, verplicht is opnieuw onze haven binnen te varen. Dit zou de bevordering onzer zoutwinning tengevolge hebben en een tastbaar bewijs, dat het Bestuur het particulier initiatief steunt en medewerkt met de pogingen der „Cur. Maatschappij" om onze zoutwinning grooter te maken.

Teleurstelling.

Het was ll. Zondag voor velen, die evenals wij meenden, dat de oud-gouverneur mr. H. BARGE zich aan boord der *Philadelphia* zou bevinden, een niet geringe teleurstelling, toen het bleek, dat dit verblijdend bericht voorbarig was geweest. Alleen HERBERT W. BOWEN stapte aan wal, werd door den adjudant van den Gouverneur naar het Gouvernementshuis geleid, waar hem een déjeuner werd aangeboden.

Werkverschaffing.

De commissie is Maandagmorgen met de paket van Bonaire teruggekeerd. De indruk, welken zij daar ontving, is allertreurigst. De mannen zijn bijna allen buitenlands werk gaan zoeken, de vrouwen blijven zonder brood achter.

De Gouverneur had den heer L. V. LEYBA, Voorzitter der Commissie, een vorstelijke gift van 200 Gld. ter hand gesteld om dadelijk onder het volk te verdeelen. Deze persoonlijke gave van den Gouverneur zal zeker dankbaar zijn ontvangen, want de commissie meent, dat er niet alleen werk moet verschaft worden, maar ook onmiddellijk levensbehoeften rondgedeeld, omdat vele huisgezinnen werkelijk gebrek lijden. Het werk zal voornamelijk bestaan in het aanleggen van dammen en het graven van putten.

Op Curaçao werd aan verschillende districten beschuit gestuurd, maar zijn wij wel ingelicht, dan zal eerst onderzocht worden hoeveel steun Bonaire, dat veel ellendiger is dan Curaçao, behoeft, om later te zien, wat hier op 't eiland nog voor de armen kan gedaan worden.

Portretten.

De heer R. SOUBLETTE heeft op verzoek van den Gouverneur een reis naar Aruba gemaakt om daar eenige kiekjes te nemen om deze later H. M. de Koningin aan te bieden. De portretten zijn prachtig gelukt; de kerken, scholen, de haven, de mijnen en wat zeker niet het minst belangrijk is, een groep van echte caraïeben, afstammelingen der oorspronkelijke bewoners dezer eilanden.

Het zal zeker in Nederland verwondering baren, dat hier op Curaçao zulke bekwame artisten gevonden worden. Wij hopen, dat dit buitengewoon werk buitengewoon zal beloond worden. Het zou werkelijk een eer voor onze kolonie zijn, indien ook hier een hoffotograaf benoemd werd. Deze onderscheiding zou ten hoogste gewaardeerd worden en zeker niet onverdiend zijn.

Buitenland.

Rome. — *Koning Edward bij den Paus.* Het bezoek van koning Edward te Rome is wel het feit van den dag. Sinds den tijd dat keizer Constantijn den zetel van het Romeinsche rijk naar Constantinopel verplaatste, hebben vele keizers en koningen de Eeuwige Stad bezocht, maar het is zeer lang geleden, dat een Engelsche koning te Rome is geweest. Althans na de Hervorming heeft een dergelijk vorstelijk bezoek niet meer plaats gehad. De onverdraagzame partij in Engeland, die er zich thans tegen verzette, dat het hoofd der anglicaansche Kerk een bezoek bracht aan den Paus en dit zelfs in strijd achtte met den eed bij zijne kroning gedaan, vergat, dat Edward millioenen katholieke onderdanen heeft door geheel zijn rijk, die bij monster-petitie de afschaffing van dien kwetsenden eed zullen vragen. Beter dan door bedoelde onverdraagzamen werd dit bezoek uitgelegd door de *Times*, die in het bezoek door koning Edward aan Paus Leo gebracht, slechts eene beleefdheid ziet door den Koning aan het geestelijk hoofd van zijne millioenen katholieke onderdanen bewezen. Zoo beschouwd, heeft het bezoek met betrekkelijken eenvoud plaats gehad. De Romeinsche correspondent van de *Figaro*, Felix II, meldt aan zijn blad over dit bezoek uitvoerige bijzonderheden, waaraan wij nog het volgende ontleenen: Koning Edward vertrok Woensdag-middag omstreeks half-4 in een gesloten hofrijtuig van het Quirinaal naar de Britsche ambassade. Hij droeg het groot-uniform van veldmaarschalk. In het gezantschapsgebouw stapte hij in een gesloten rijtuig met den heer Charles Hardinge, parlementair secretaris bij het Engelsch ministerie van Buitenlandsche Zaken. In een tweede rijtuig namen plaats generaal Stanley Clarke en kapitein Lambton, dezelfde die Ladysmith ontzette. Op de rijtuigen was geen enkel wapen, geen enkel onderscheidingsteeken te zien, ter eerbiediging der etiquette. In de nabijheid van het Vaticaan stonden de Italiaansche troepen geschaard in dubbele haag en in het Vaticaan zelf werd het Damascusplein vrij gehouden door een detachement der palatijnsche garde. De Britsche souverein werd aan de voet van de eeretrap ontvangen door de Pauselijke Hofhouding, die hem vergezelde naar de *lift*, waarop Zijne Majesteit plaats nam met den Engelschen prelaat, Mgr. Stonor. Toen de Koning op de eerste verdieping — waar zich de vertrekken des Pausen bevinden — uit de *lift* stapte, bevond hij zich in de prachtige clementijnsche zaal, waar de Zwitsers stonden opgesteld in parade-uniform. De Koning gaf aanstonds uiting aan zijn bewondering voor deze kranige, martiale figuren in hunne schilderachtige costuums.

Hier werd Zijne Majesteit opgewacht door Mgr. Bisleti, pauselijk opperkamerheer, prins Massino, graaf Soderini, prins Antici Mattei, graaf Pecci en prins Rospligliosi, allen leden der Pauselijke hofhouding. Leo XIII kwam zijn bezoeker vriendelijk glimlachend tegemoet tot in het voorvertrek van zijn particulier Kabinet. Zijne Majesteit naderde den Paus met eene lichte buiging en stak Zijne Heiligheid de hand toe. De Paus vatte die aan en hield haar in de zijne, totdat de deur van het particulier vertrek zich achter beiden gesloten had. Volgens het gebruik nam de Koning aldaar plaats op een troonzetel naast dien van den H. Vader en onder denzelfden baldakijn. Het onderhoud tusschen Leo XIII en Edward VII duurde juist 22 minuten. Gedurende dien tijd onderhielden de heeren van het gevolg zich met de dignitarissen van het pauselijk hof, daarbij o. a. uitdrukking gevende aan hun bewondering voor de schoonheid van de uniformen der pauselijke troepen en waarvan sommigen gelijkenis vertoonen met de costumes van het Britsche hof. Toen het onderhoud tusschen de beide souvereinen geëindigd was, leidde de opperkamerheer koning Edward's gevolg binnen en stelde de koning de heeren aan den Paus voor. De H. Vader was zeer opgewekt en onderhield zich minzaam met hen. Ten slotte vergezelde de Paus, voortdurend de hand des Konings in de zijne houdende, den Koning wederom naar de *anti-chambre*. Op het oogenblik van afscheid gaf koning Edward den Paus zijn verlangen te kennen diens portret met handteekening te mogen bezitten. De correspondent der *Figaro* meent te kunnen melden, dat Mgr. Stonor nog dienzelfden avond aan den Koning een portret des Pausen heeft overhandigd. Edward VII verliet het Vaticaan om 5 uur en reed rechtstreeks naar de ambassade en daarna naar het Quirinaal, evenals bij zijn heenrit overal toegejuicht door de menigte. In strijd met de eerste berichten blijkt thans, dat de Koning geen bezoek heeft gebracht aan Kardinaal Rampolla, zoodat een contra-visite van Zijne Eminentie in het gebouw der Britsche ambassade bij het Quirinaal achterwege kon blijven. De Engelsche bladen maken melding van het gerucht, dat Mgr. Merry del Val, die den Paus reeds vertegenwoordigde bij de kroning van koning Edward, 's vorsten bezoek te Londen namens den H. Vader zal gaan beantwoorden.

— *Het bezoek van Keizer Wilhelm.* — Het spreekt vanzelf, dat het bezoek van den Duitschen Keizer ten Vaticane gepaard gaat met veel meer praal dan het hoffelijkheidsbetoon van koning Edward. Het is nu reeds de derde maal, dat Wilhelm als keizer Leo XIII bezoekt en Zijne Majesteit houdt er van zich te omringen van een uiterlijken glans, beantwoordend aan de beteekenis eener door hem gestelde daad. Zoo kon men bijvoorbeeld reeds Donderdag te Rome keizerlijke equipages, getrokken door paarden uit de keizerlijke stallen en met koetsiers en palfreniers in keizerlijke liverei — alles expresselijk overgekomen uit Berlijn — een proefrit zien houden van het gebouw der Pruisische ambassade naar het Vaticaan. Dat de keizer — hij arriveerde Zaterdag-namiddag kwart over vijf — den Paus gaat bezoeken, zonder daarbij gebruik te maken van iets, hetwelk op stalmaterieel of stalpersoneel van het Italiaansche hof gelijkt en de ceremonie van het bezoek wordt begonnen en gesloten in het Pruisische ambassadegebouw, maakt dit gedeelte van het program tot een geheel afzonderlijk, zelfstandig nummer, vallende buiten het kader der officieele festiviteiten, tot een kerkelijk-politiek manifestatie van den Duitschen souverein in diens betrekkingen tot den H. Stoel. Het lijdt geen twijfel of voor de Fransche bladen zal — tenzij de vreugderoes over het bezoek van koning Edward te Parijs hen de buitenwereld doe vergeten — dit plechtig bezoek van Wilhelm aan den Paus wederom een aanleiding worden tot vinnige commentaren over Duitschland's pogen om bij den H. Stoel zijn invloed te doen toenemen, aan Frankrijk het protectoraat over de Christenen in het Oosten te ontnemen en uit zijn gunstige positie aldaar te verdrijven. De *Univers* maakte dezer dagen reeds een scherpe tegenstelling tusschen de houding der Fransche en die der Duitsche Regeering tegenover den H. Stoel, doch liet zich in haar zeer verklaarbare en ook te vergoelijken ontstemdheid daarover verleiden tot de voorstelling, alsof Wilhelm en zijn raadslieden huichelden, daar zij het immers waren, die den overleden Duitschen professor Kraus van Freiburg in Breisgau hadden betaald om in de *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* te schrijven tegen de Kerk en tegen den Paus ...... En als een der gezagsbronnen werd daarbij ook genoemd de ...... socialistische *Vorwärts!* Ja, het chauvinisme speelt zelfs den meest respectabelen bladen wel eens parten. Laat het zijn, dat men te Berlijn ook in zijn verhouding tot den H. Stoel slechts Real-politiek nastreeft, deze is dan toch een Real-politiek, die den Duitschen Katholieken tot dusverre ten goede kwam en waarvan door den H. Stoel-zelven meer dan eens met lof werd gewaagd. Och, dat men te Parijs zulk een Real-politiek huldigde! Dat men daar zijn werkelijke patriotische belangen beter begreep en de bende wegbezemde, die het welzijn van Frankrijk opoffert aan haar eigen secretarische hartstochten.

Langs den geheelen weg, van het Pruisische gezantschapsgebouw tot aan het Vaticaan, waren jl. Zondag troepen opgesteld. Bij het voorbij rijden van keizer Wilhelm, speelde de muziek het volkslied. De straten zijn met een dichte volksmenigte bezet; aan de vensters zitten en staan talrijke personen naar den keizerlijken stoet te kijken. Deze werd levendig toegejuicht. Hij bereikte te 3.25 het Vaticaan. De keizer en zijn gevolg begaven zich nu naar de appartementen van den Paus. Na de huldebetuigingen van verscheidene te Rome [illegible] ontvangst genomen te hebben, trad de Keizer alleen in het vertrek van den Paus, waar hij door Z. H. werd ontvangen. De kroonprins en prins Eitel bleven in gezelschap der dignitarissen in een der zalen achter. Het bezoek van keizer Wilhelm duurde 27 minuten. Vervolgens zocht Z. M. kardinaal Rampolla op. Na den Keizer werden de beide prinsen door den Paus ontvangen, die zich gedurende 7 minuten met hen onderhield. Ten slotte stelde Wilhelm II zijn gevolg aan Z. H. voor.

Belgie. — Te San Remo is dezer dagen in hechtenis genomen de Duitsche luitenant Wessel, die zich schuldig moet gemaakt hebben aan hoogverraad. Hij schijnt ook in betrekking te staan tot de Dreyfus-zaak. Uit Brussel wordt althans gemeld: Wessel had indertijd aan den advocaat Tremel, te Brussel, een kistje toevertrouwd, waarin stukken waren opgeborgen, betrekking hebbende op de verstandhouding van Wessel, met de Dreyfus-partij. Deze stukken bevatten belangrijke onthullingen betreffende Duitschland. De Duitsche regeering heeft al het mogelijke gedaan om deze documenten in handen te krijgen en Duitsche detectives waren van plan deze zoo noodig te stelen.

De advocaat Temel heeft, nu de juistheid dezer feiten bekend zijn geworden en daar men herhaalde malen poogde zijne woning te overrompelen, het kistje in veiligheid gebracht. Hij verklaart geheel onbekend te zijn met den inhoud.

Amerika. — *Amerikaansche wreedheden op de Filippijnen.* — Luitenant-generaal Miles, de opperbevelhebber van het leger der Vereenigde Staten, heeft een rapport uitgebracht over de ergerlijke wreedheden van Amerikaansche officieren en soldaten op de Filippijnen. Op zijn tocht van Calamba naar Batangas zag Miles, dat de geheele streek tusschen deze steden verwoest was, dat de bewoners op en troosteloos waren. Zij beklaagden zich zeer over de kwellingen, waaraan zij blootstonden van de zijde der soldaten.

Een grijsaard b. v. was gesleept in een huis, dat daarna in brand gestoken werd. Een doctor was bereid te getuigen, dat zeshonderd man opgesloten waren in één gebouw, zoodat eenigen stikten. Gevangenen werden gefusilleerd, priesters mishandeld en gemarteld, inboorlingen door zweepslagen gedood, enz.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

SENCILLEZ Y SINCERIDAD — Ambas cosas se encuentran en el siguiente testimonio del Dr. Ramón Aveledo Urbaneja:

"Varias veces he usado con buen exito la Emulsión de Scott, no teniendo que arrepetirme de su empleo. Gracias á ella, he visto á muchos enfermos reponerse, sobre todo á los escrofulosos y convalecientes de graves enfermedades. Como reconstituyente, es una buena preparación."

Advertentien.

HEUGLIJK NIEUWS!!

Prachtig! Prachtig!! Prachtig!!

is de ruime collectie Hollandsche sigaren door DE LANNOY & Co., BOTICA CENTRAL, met de laatste boot ontvangen.

Bijzondere aanbeveling verdienen de volgende merken:

Justillo Odalisca For Luck
First Class Richard Steel
Flor de México Violeta
Marca Preferida, enz. enz. enz.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 24 di April 1901 té 31 di December 1901 bao di No. 1 M té No. 7361 M, lo toema lugar dia HUEBES 4 di Juni i dia Huebesnan, koe ta sigi.

Ta jama interesádonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 28 di Mei 1903.

President.
A. JESURUN.

Fotografia Soublette.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:
De 8 A. M.—4 P. M.

Bekendmaking.

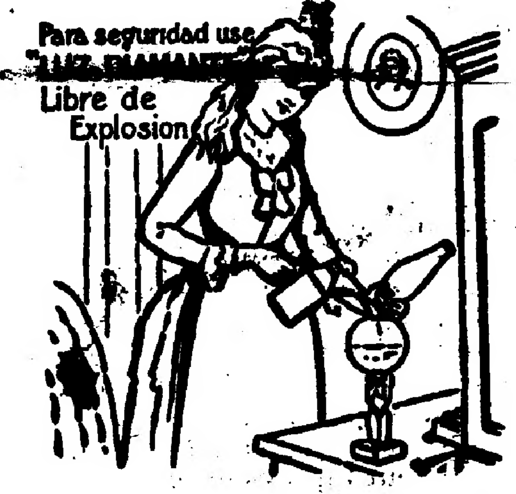
De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 24 April 1901 t/m 31 December 1901, onder N°. 1 M t/m N°. 7361 M zal plaats hebben op DONDERDAG den 4den Juni a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde intresten.

Curaçao, den 28sten Mei 1903.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

LONGMAN & MARTINEZ
NEW YORK, U. S. A.
De Venta Por Las Ferreterias y Almacenes de Viveres.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	April 25	Mei 2	Mei 9	Mei 16	Mei 28	Mei 30
Komt aan te SAN JUAN		7		21		Juni 4
Vertrekt van "		8		22		5
Doet CURAÇAO aan		10		24		7
Komt aan te LA GUAIRA	Mei 2	11	16	25	30	8
Vertrekt van "	3	13	17	27	31	10
Komt aan te PTO. CABELLO		14		28		11
Vertrekt van "		15		29		12
Komt aan te CURAÇAO	4	16	18	30	Juni 1	13
Vertrekt van "	10	18	24	1	7	15
Doet LA GUAIRA aan	11		25		7	
" SAN JUAN "		20		3		17
Komt aan te NEW-YORK	Mei 18	25	Juni 1	8	15	22

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Meida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Mei 4	Mei 11	Mei 18	Mei 25	Juni 1	Juni 8
Komt aan te MARACAIBO	5	12	19	26	2	9
Vertrekt van "	9	15	23	29	6	12
Komt aan te CURAÇAO	10	16	24	30	7	13

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.